

V. 1. Nastínění další situace – popis

Na scénu vchází rozčilený Asklépios. Chvíli se rozhlíží, pak si podkasá chitón (případně si ještě sundá chlamydu či himation) a klekne si k vězeňskému okénku tušenému v pravém předním rohu jeviště.

Asklépios výchruzně: „Jsi tam?“

Přitiskne ucho na mříž a naslouchá, zda-li přijde odpověď.

Asklépios (opět se na kolenou napřímí a zkouší se dostat dovnitř; zkouší to znovu): „Já vím, že tam seš! Slyším tě cinkat řetězy! Naslouchá. Pak jako by chtěl vyrvat mříž. Vylez odtamtud a vrať mi kohouta! Vstane, dupe, kope do zdi. Slyšíš mě, bastarde? --- Vrať mi toho kohouta!“

V. 2. Osvětlení pragmatického pojetí dobra – popis/argumentace

Na scénu vchází Pragmál s dosti nešťastným Kamilem. Asklépios se pokouší protáhnout zamřížovaným okénkem.

Kamil (zastaví se po třech krocích, zničeně se otočí a ohlíží zpět; omluvně): „Ale já nevěděl, že zemře tolik lidí! Taková to byla neškodná myšlenka!“

Pragmál (mezitím obhlédne celou scénu, třeba počítá diváky, postaví se doprostřed a snaží se Kamila uklidnit, protože jinak se nikam nepohnou): „Netrapte se tím, pane. Už je to za námi. Respektive daleko před námi, protože jestli se nemýlím, identifikuje podle kulis, k nimž se postaví tohle je antické Řecko!“

Kamil (šourá se se svěšenýma rukama i hlavou, poraženě): „Nemá to smysl. Hodina je skoro u konce a já toho o dobru vím ještě míň než před tím. možná si sedne, s povzdechem Sotva stihnu přesvědčit d'ábla, že do pekla nepatřím.“

Pragmál: „Hlavu vzhůru! Přichází zpět k němu. Skloní se nad ním. Nyní konečně máte kompetentního průvodce, váš očištec je otázkou chviliek.“ Narovná se se sebejistým výrazem.

Asklépios (maniakálně s vraždou ve hlase): „Kohouta!“
Asi bude vhodné nechat jej odpočinout. Bezradně si sedne na stupínek a složí hlavu do rukou.

Kamil nadechne se k řeči, ale nic, teprve až po druhém nádechu se odhodlá. Pragmál se k němu otočí zády a poodejde opět do středu s pocitem člověka, který ví, že brzy na jeho slova dojde: „Ale já už zkoušel všechno! Vstane, jde doprava... Zkoušel jsem sloužit vyššímu dobru, ... doleva... zkoušel jsem sloužit světskému dobru, doprava... zkoušel jsem nesloužit žádnému dobru, ... chce jít zase doleva, když tu jej P. zarazí... zkoušel jsem...“

Pragmál s lišáckým úsměvem, jako by se touto větou všechno vyřešilo; otočí se ke Kamilovi: „Ještě jste nezkoušel sloužit sám sobě, můj pane.“

Kamil zastaví se a po chvíli překvapeně otočí k P.: „Co tím myslíš?“

Pragmál živě, zaujatě vysvětluje: „Copak to nevidíte? Každý se pídí za nějakým dobrem, jako by to byl kolek na laciné whisky. Přistoupí ke Kamilovi. Do háje s tím, co je to

dobro! Mávne rukou a vezme Kamila kolem ramen, naléhavě. Vy víte, co je pro vás dobré. Ted' jako by šlo o zcela jasnou věc; pustí Kamila. Kdyby se každý staral jen o to, co je pro něj dobré, tak jsou nakonec šťastní všichni!“

Asklépios zatím vzdal pokus protáhnout se mříží, snaží se najít způsob, jak ji obejít či vysadit.

Kamil přemýšlí, po chvíli zakroučí hlavou: „No já nevím.“

Pragmál už jej má, jen musí kout železo: „Ale já vím! Opět kolem ramen. Pane, co je to dobro? To, co je dobré! Intonace jako by se ptal na něco zcela evidentního. A co je pro vás dobré?“

Kamil gesto rukou: „Nejít do pekla?“

Pragmál: „Správně! Ted' jde z levé strany a opět jej chytí kolem ramenou. Takže co uděláme?“

Kamil opět gestem vyjadřujícím, že se chce ujistit: „Dobrou věc?“

Pragmál se strojenou radostí tleskne: „Zase správně! Dramatizuje situaci, klade otázku přehnaně vážně: Jak to uděláme?“

Kamil rozhlíží se, popojde k publiku, hledá dobrovolníka: „Najdeme nějakého vyšinutého šílence s problémem a pomůžeme mu?“

Asklépios (probere se, vstane, kope do mříže, nepřičetně – ted' by měl jeho vztek vrcholit): „Aaaaargh! Vrat' mi ho! Vrat' mi ko-hou-ta! Aaaaaaaaaa!“ *naposledy si kopne a jde trucovat opodál.*

Pragmál (pozoruje jej od počátku tohoto posledního výbuchu; s výrazem lasičky): „A já myslím, že jsem našel někoho, kdo splňuje kvalifikaci...“

V. 3. A další pokus o dobrý skutek...

V. 3. a. Nejprve to zkusí Kamil – děj

Kamil (velmi otráven, s rukama v kapsách nebo schovanými v chitónu): „No tak jo. Rutina.“ mluví k Asklépiovi, odsypává svůj text jako poučení o bezpečnosti práce, trucovitě „Dobrý den, pane, já jsem Kamil a chci pro vás udělat něco dobrého, protože jinak d'ábel, vytáhne jednu ruku a nevýrazně a nezřetelně gestikuluje a tak dále a tak podobně. Už jsme tady všichni pochopili, že potřebujete kohouta, tak klidně můžete přestat řvát. Kohouta nemám, ale můžu vám dát tak jednoho až dva duchy.“ Asklépios se nejprve jen ohlédne, co je to za hluk, a teprve až po „d'ábel“ pochopí, že se mluví na něj, s překvapením vstává a sleduje Kamila otráveně a trochu jako blázna. Pragmál se zhrozí, při „a tak dále a tak dále“ znechuceně odchází doleva dozadu.

Asklépios až po chvílce, když Kamil gestem naznačí, že skončil: „Co tu meleš, vztekle zvýší hlas: jaké duchy?“

Kamil zcela klidně, pokrčí rameny, monotónně: „Duchy. Beztak jsou k ničemu a

jenom kokrhají provokativně se podívá na Pragmála. Jak ten kohout.“

Asklépios zaklepe si na čelo: „Jsi blázen, otáčí se zpět k vězení jdi mi z očí.“

Kamil mu jde z očí. Krčí na Pragmála rameny, aby dal na srozuměnou, že mu to říkal. Pragmál se zhluboka nadechne, ovládne vztek a mírně, laskavě, dobromyslně:

Pragmál: „Pane, to jste neprodal správně. Můžu to zkusit?“

Kamil s předstíraným nezájmem a přehraným pokrčením ramen: „Jak libo.“

V. 3. b. Ale raději aby to vzal aktuální duch – děj

Pragmál (přejde k Asklépiovi, odhaduje jej pohledem. Asklépios si jej všimne, v tom na něj vrhne tygří úsměv): „Buďte zdrav, dobrý muži! Dovolte mi, abych se vám představil!“ neúprosně mu sevře pravici levicí jej chytne za rameno, mluví rychle a bodře „Jsem Pragmál, prvoligový duch etického utilitarismu a spřízněných teorií, toho času ve službách zde zesnulého Kamila Záluby.“ Asklépios se na Kamila konsternovaně zadívá, přestává chápat, co se tu děje

Kamil (unaveně mu zamává): „To jsem já. strčí ruce do kapes. Tuhý jak poleno. kývne na Asklépia, situace mu začíná připadat zoufale absurdní Taky jste to hned nepoznal, co?“

Asklépios (zmateně): „A co...“

Pragmál (skočí mu do řeči, stále Asklépiovi třese pravici): „Jsem rád, že jste se zeptal! Asklépiovu ravicí drží v ocelovém sevření, ale mluví do obecnstva, jako kdyby prodával velbloudy Přišli jsme za vámi s limitovanou nabídkou dobrých skutků! Dnes je váš šťastný den! Sejmeme z vás všechna vaše hoře, každé vaše trápení. Dobré skutky Kamila Záluby, to je firma s tradicí! Ke každému druhému dobrému skutku dárek zdarma!“

Asklépios stále neví, která bije: „Cože?“

Kamil (netrpělivě, už našťavaně, vytáhne jednu ruku z kapsy a odsekává si s ní do vzduchu): „Kdo jste a co vás trápí!“

Asklépios získává kontrolu nad situací, tohle přece nemusí trpět: „Já?“ surově se zbavuje Pragmálova sevření, Pragmál svoji odmítnutou ruku ublíženě uchopí a podívá se na Asklepia stylem „ted' sis udělal mocného nepřítele“, Asklépios mluví hrdě „Já jsem Asklépios, občan athénský,“ ukáže na okýnko v rohu a opět se jej zmocní zuřivost, k publiku „a ten darebák tam dole mi dluží kohouta!“

Pragmál (přemýšlivě se škrábe v uchu, bere Kamila trochu stranou): „Inu, to vypadá na obyčejné vymahačství. teoreticky, rutinní práce Znam tady v okolí pár lidí...“

Asklépios (přerušuje ho): „Není to jen tak. Je tam zavřený jak v pevnosti. Nadělal dluhy a teď se směje všem věřitelům pod vousy, protože ví, že ho do rána popraví!“

Pragmál podezřívavě: „A kdo ‚on‘ má vlastně být?“

Asklépios vytřeští oči: „On? rozhodně, jako by slova plival Držgroš je to! Kecal!“ postupně zvyšuje hlas „Šejdří! Taškář! ted' už křičí Šizuňk!“

Kamil (leknutím nadskočí, ohlédne se na druhou stranu jeviště, křikne rozhlížeje): „Kde! výmluvně gestikuluje rukama Přisáhám, jestli sem vlez, tak mu toho maňaska nacpu...!“

Pragmál (padne mu do řeči, položí mu uklidňující ruku na rameno, krotí ho): „Pane, prosím.“ *k Asklépiovi* „Tedy chápu správně, jedná se asi o nějakého filosofa.“

Asklépios (odplivne si): „Je to normální žvanil. Pořád jen chodil a mluvil, mluvil a chodil, až z něho měl každý hlavu jak vodní meloun. Tak ho zavřeli, ale to mu nezabránilo žvanit. Ve svém spravedlivém vzteku přechází sem a tam, Kamil s Pragmálem se mu klidí s cesty více dozadu. Skončí vpravo u mříže. Začíná klidně, téměř laskavě: On žvaní ve dne, on žvaní v noci, od soumraku do úsvitu, a pokud má s tou lidskou duší pravdu, bohové vědí, bude žvanit i po smrti! ... a končí velmi rozčilen“ *křičí směrem k mříži, kope do ní* „A dluží mi kohouta!“ O Kamila s Pragmálem ztrácí zájem, hledá u mříže, kudy by vniknul do vězení

Pragmál (postaví se vedle něj, vítězoslavně zahleděný do publika, slavnostně, dojat sám sebou): „Asklépie, občane athénský, my vám toho kohouta obstaráme.“

Kamil (ztěžka usedá na stupínek, skládá bradu do dlaní): „To sotva, mám ani ne deset minut. zvedá hlavu z dlaní, podívá se na Pragmála Kde chceš sehnat kohouta?“

Ze zákulisí vychází Kohout, nikým nepovšimnut se prochází pod jevištěm, postavy mu nevěnují pražádnou pozornost, Kohout ale věnuje pozornost jim, střídavě se ohlíží do publika, bloumá bez cíle svou drůbeží chůzí

Pragmál (úkosem): „Pane, na tom nezáleží. Tak mu aspoň řekneme, že se budeme snažit tu slípku sehnat!“

Kamil (bez nadšení, opět skládá bradu do dlaní): „Kohouta.“

Pragmál (rozhodně jej chytá za ruku a zvedá Kamila na nohy): „Vstávat! Tohle musíte udělat sám!“

Kamil (neochotně, opráší si kalhoty, vrhne poslední skeptický pohled na Pragmála bez velkého nadšení přejde k Asklépiovi): „Asklépie, athénský občane, Asklépios přestane ohledávat zdi a otočí se k němu já vám tady svatosvatě slibuji, že dokud budu živ, neustanu, než dostanete svého kohouta zpátky. A máš to.“ obráti se zpět k Pragmálovi s pohledem „tak co, jsi spokojený?“, Pragmál se lehce pokloní

Asklépios: zamračen, ale uznale „To jsi hodný...“

Kamil (lehce překvapen ale stále skepticky, spíše ironicky): „Jsem? Tak vida.“

Asklépios (s podezřením): „Ale co za to budeš chtít?“

Kamil (s úsměškem): „To snad ani nestojí za řeč.“

Kohout zachází zpátky do zákulisí.

Pragmál rychle do toho vpadne: „Ale stojí! Všechno něco stojí. bere Kamila stranou, spiklenecky Pane, jeden dobrý skutek vám svatozář nevyhraje. Uděláme to pro něho, ale jen když toho pro něho pak budeme moct udělat víc!“

Kamil nechápe, rozmrzele: „Jak víc? Čeho víc?“

Pragmál: „No víc dobrých skutků, přece! Zeptejte se ho, co nám ještě nabídne.“

Kamil: „Fajn. vrací se zpět k Asképiovi, měli by se teď všichni sejít uprostřed jeviště; strká ruce do kapes, věčným tónem Občane Asklépie, to je málo. Obávám se, že za jednoho kohouta toho po nás budete muset chtít mnohem víc.“

Asklépios nechápvavě, podezřívavě: „Tomu nerozumím...“

Kamil: „No jestli bych vám nemohl třeba ještě vyprat tuniku nebo zamést v atriu...“

Pragmál stoupne si jako podpora za svého pána: „Sešvihat otroka, zajít na agoru pro fíky...“

Kamil: „Očesat víno, vytrhat plevel...“

Pragmál zcela samozřejmě: „Založit požár...“

Kamil (souhlasí, kýve hlavou, ukazuje na Pragmála): „Založit požár, naškrábat něco na zed'... Co? zakývá hlavou „ano“ Ne? zakývá hlavou „ne““

Asklépios (záštipně, přejde si dopředu): „Já už chci jen jedno. důrazně: Dívat se, jak ten mizera pije z číše bolehlavu.“ přejde zpět k okénku a nahlíží skrz okénko do vězení „Vidíte ho? Je tam! ukáže rukou, natahuje krk, aby lépe viděl Něco si brblá ke svým imaginárním posluchačům. Kdo by ho taky poslouchal, vždyť nic neví. obráti se ke Kamilovi A on ví, že nic neví, to je na tom nejhorší! vrátí se pohledem zpátky, pohrdlivě: Ten žije v úplně jiném světě, chudák. hrozí pěstí, důrazně: Vrať mi kohouta!“ Než se na něj zase dostane řada, mohl by si Asklépios „nashbírat kamínky“ a „házet je skrz mříž“.

V. 4. Fingování dobrého skutku – děj

Pragmál stoupá si ke Kamilovi zprava, bere jej za paži, zády natočen k Asképiovi: „Na tohle už skutečně nemáme čas. Bude to chtít těžší kalibr.“

Kamil pozvedne obočí, nedůvěřivě: „Co tím myslíš?“

Pragmál pouští Kamila, zeširoka, pomáhá si rukou: „Pane, co je ta nejlepší věc, kterou jeden člověk může udělat pro druhého?“

Kamil cynicky: „Půjčit mu peníze?“

Pragmál zatuká Kamilovi prstem na klopu: „Zachránit život!“

Oba, Kamil první, s daleko kritičtějším výrazem, vrhnou kritický pohled na Asklépia, který zatím hrozí skrz mříž pěstí, dupne si vztekle nohou, založí ruce a zůstává trucovat.

Kamil nepřesvědčeně kroučí hlavou: „Nevypadá zrovna v akutním ohrožení života.“

Pragmál luskne prsty: „Co není, může být. Dejte mi chvílku.“

Pragmál se rozhlíží po jevišti, čím by tak vzal Asklépie po hlavě. popojde si pár kroků kolem, hledá a nenachází, Kamil jej sleduje se vzrůstajícím zneklidněním, Asklépios si popojde více doprostřed Ze zákulisí vyjde Kohout a podá Pragmálovi sekeru.

Pragmál: „To je ono!“ nadšeně ukáže na Kohouta a bere si od Kohouta sekeru, Kohout mizí ze scény

Kamil s hrůzou ve hlase: „To snad nemyslíš vážně...“

Pragmál (stoupá si dozadu po šikmé přímce za Asklépie, Kamil popochází zcela doleva, Pragmál prstem testuje ostří sekery a vrhá krkavčí pohled po Asklépiovi): „Bez obav, pane. Je to přece pro dobrou věc!“

Asklépios se ohlédne, Pragmál okamžitě strčí sekeru za záda a oblaží jej zářivým úsměvem. Asklépios se vrátí pohledem k publiku, popojde si zase více doprava, Pragmál spolu s ním popochází doleva, aby jej měl v jedné přímce.

Pragmál (koutkem úst ke Kamilovi, potězkává sekeru, udělá pár cvičných seků): „Uděláme to takhle, pane. Až řeknu krleš, skočím mu po krku a vy mě v poslední chvíli zastavíte. Jo?“

Kamil (s pochybami, s obavou si rukou cloní výhled, podvádí však přitom): „Fakt si nemyslím, že je to dobrý nápad...“

Asklépios nyní stojí čelem k publiku, rozhlíží se nic netuše, Pragmál se za ním připravuje se sekerou jak baseballista na odpa. Kamil se nakrčí a tváří se velmi úzkostně

Pragmál s tónem posledního soudu: „Připraven? Áááááá!“

S válečným pokřikem Pragmál vyběhne a zarazí Asklépiovi sekyru do zad. Asklépios v prvé řadě vykřikne a prohne se dozadu, s překvapeným výrazem ve tváři, pak se skácí k zemi, kde se svíjí a křičí bolestí.

V. 5. Co se zvrhnuvším se fingováním

Pragmál se tyčí nad úpicím Asklépiem (Asklépios po celé V. 5. bolestivě heká a leže na břiše prohýbá se na rukou s útrpným výrazem ve tváři), nevěřicně pohlédne prvně na Asklépie, pak na sekeru, jako by ji viděl prvně, potom na Kamila, který s rukama na hlavě nevěřicně pozoruje neštěstí a Pragmálovi pohled vrací stylem „no ty jsi ale debil“.

Pragmál (zděšeně, vyčítavě, jak to, že ho Kamil nezastavil?): „Pane!“

Kamil (neméně zděšeně, naštvaně, jako když Kristýna peskuje Dalibora, zřetelně vyslovuje): „Ty jsi neřekl krleš!“

Asklépios padá tváří k zemi: „Ááááá! To je bolest!“

Pragmál (zuřivě gestikuluje): „Ale... ukáže na Kamila, dívá se sekeru já... ukáže na sebe, dívá se na Asklépie tak snad... ukáže na Asklépie, dívá se na Kamila, stupňuje naléhavost ve svém hlase“

Kamil si zakryje rukama tvář, odchází trochu doprava, zády k Pragmálovi, zastaví se a kroutí hlavou – tohle mu u Ďábla určitě neprojde.

Asklépios (úpí, ještě než Kamil dojde na místo): „Á-ha-ha-hau! Proč?“

Pragmál (vzchopí se, rozhodným pohledem zpět k Asklépiovi, pokrčí rameny rozkračuje se nad Asklépiem se sekerou jak řezník): „No tak znova, pane! Na tři! zvedá sekeru nad hlavu“

Kamil (ohlédne se, lekne se, velmi důrazně: „Přestaň už s tím! Pragmál svěsí sekeru, Kamil k němu rázně a rychle přijde, vlepí mu výchovný pohlavek, sebere mu sekeru, křičí na něj Pro rány boží! Mám vážné pochybnosti, jestli je zrovna tohle správná věc! na zdůrazněné „tohle“ mu strká sekeru pod nos“

Asklépios zvedá se na ruce, snaží se odplazit zpoza Pragmála směrem nalevo, nešťastným bolestným hlasem: „Smilujte se a zavolejte mi felčara!“

Kamil (vrací Pragmálovi sekeru, který ji lehce dotčen přijímá a jde trucovat nalevo, Kamil pokleká k Asklépiovi, medovým hlasem): „Moc se vám omlouvám. Snažili jsme se vám jenom trochu pomoci.“

Asklépios plazí se dál, ztěžka: „Už mi prosím nepomáhejte!“ Kamil stoupá, poodstupuje dozadu, znepokojeně pozoruje plazícího se Asklépia

V. 6. Ohlášení smrti

Ze zákulisí se ozve gong. Všichni zúčastnění, včetně Asképie, se zastaví a ohlédnou po směru zvuku doleva

Kamil trochu si popojde, dívá se na Pragmála, který krčí rameny: „Co to bylo?“

Asklépios (i přes své utrpení se usměje, začne se plazit zpět k věžešskému okýnku, z posledních sil): „Je to tady.“

Obřadně vchází Kohout, na podnose přináší číši bolehlavu. Zastavuje se vlevo a tak, aby se před ním dalo chodit. Tam s důstojným výrazem ve tváři čeká.

Asklépios umírá, nicméně zadostiučiněně: „Poprava!“ řve do věžešského okýnka „Slyšíš mě? Už ti to nesou! Tohle je tvůj konec! Tohle - je - tvůj - konec! Ugh.“ Asklépios se vzepne, zatřepe sebou, upne k očím k nebi, vyplázne jazyk a umírá

Kamil (v neblahé předtuše, upírá prázdný a zamýšlený pohled, mluví teď potichu a pomalu, ale se stínem paniky v hlase): „Ne. Tohle bylo něco víc.“ vyděšeně, pohlédne na Pragmála, křičí „Má hodina! Už je u konce! přiběhne k Pragmálovi, naléhavě, poslední záchrana Rychle, co mám dělat?“

Pragmál (příčinlivě se podívá nalevo, podívá se napravo, podívá se do publika, ukáže do něj prstem): „Tamhle! Krleééš!“ mávaje sekerou nad hlavou se vrhá na obecenstvo, pobíhá chvíli od jedné strany první řady k druhé, aby divákům ve výhledu na zpovídajícího se Kamila zavazelo ostří putující sem a tam. Poté se pustí dále do publika a oblažuje přítomné sekerou.

V. 7. Kamilova rebelie a smrt

Kamil (zoufale usedá na zem, natahuje nohy): „Je pozdě.“ chvíli smutně, shrbený kouká nikam, čeká na konec světa, pod ním zatím Pragmál masakruje obecenstvo náhle znovu vstává, rozčilen „Ale k čertu s tím! přechází dopředu ke kraji pódia, výhrůžně šermuje rukou

ve vzduchu Slyšíš mě, ďáble? obviňujícím prstem ukazuje do prostoru K čertu s tebou! Já jsem dělal, co jsem mohl!“ rozčileně popochází po jevišti doprava, vykřikuje do prostoru „Žil jsem nejlépe, jak se dalo. zastaví se, bodne obviňující prst do publika Nikdy jsem nikomu neublížil, chvilku se odmlčí, stáhne ruku, posléze ji ale bodne do vzduchu znovu aspoň dokud jsi mě nedonutil páchat dobré skutky! přechází doleva, dívá se do země, naléhavě Já ti něco povím, já se snažil, víš, snažil jsem se! zastavuje se na pravé straně, za sebou má Kohouta, stále se dívá po podlahy Tohle nebylo fér; opět nasadí obviňující tón, bodne prstem do publika jak se vůbec můžeš opovážovat soudit můj život na základě jedné hodiny!“ udělá pár kroků vzad, narazí ramenem do Kohouta „Co? klidným, nevýrazným tónem, nechápe, co tam Kohout dělá, špatně si to vyloží Aha, děkuji.“ bere si číši a napije se, vrací číši Kohoutovi, který se na něj vyděšeně kouká, přestupuje zpět dopředu, bodá prstem „Já ti říkám...“

Kamil chce říct, co říká, ale nemůže, protože oněměl. Obviňující rukou se zaraženě chytá za krk, jako by si chtěl odkašlat. Zkusí znovu zabodnout prst do publika a říct, co vlastně říká, ale opět z něj nevyjde žádný zvuk.

Pragmál se nyní už vrací, pomalu vyšlapuje po schodech na jeviště, mluví už spíš rezignovaně: „Pane ... tak to nebylo moc chytré.“ jak pozoruje Kamilův druhý skon, obchází jej a končí vpravo od něj, vlevo má Kamil Kohouta, který jej také zaujatě pozoruje

Kamil se pozvolna začíná dusit, de facto opakuje své úmrtí z první scény, tj. chytá se pod krkem, dáví se. Zmítá sebou, zoufale gestikuluje do publika, aby jej někdo přišel praštit do zad. Nakonec se se vši náležitou teatrálností a za barvitěho chroptění a hýkání mrtev kácí k zemi.

Pragmál a Kohout se nevěřícně dívají na jeho mrtvé tělo. Pragmál se narovná, pomalu se podívá zleva doprava, podá Kohoutovi sekeru, strčí si ruce do kapes a s nevinným pískotem míří směrem z jeviště, před schody se zastaví, ohlédne se ještě na druhý konec jeviště, pak překotně peláší pryč. Kohout do Kamila párkrát zkusmo strčí nohou, pak věnuje pohled Asklépiovi, přejde k němu a v nejlepším případě jej odvede za kulisy, budou-li k tomu vhodné. Nebudou-li, musí se to vymyslet nějak jinak. Páté dějství končí.